

خَلْقٍ رَجِيحُهُ لَشَوْذِ اِخْلَاصِ نَفْسِيهِ عَمَلْتُمْ اَز شَوَابِ كَدُوْتِ مُرِيْدِ
 اَنْتَ كِه سَبَقْت دَارِ اِحْتِهَادِ اَوْ بِرْمَكْشُوفَاتِ وَ بِر اِحْتِهَادِ سَابِقِ
 بَاشْدِ شَيْخِ مُظَفَّرِ قَوْمِي وَ فَا تَشْرُدُ رَسَنَهٗ ثَلَاثَاهُ بِرْ مَانِ مُقْتَدِرَانِ
 سَخَانَ اَوْسْتِ صَوْمِ بِرْسِيهِ فَمِمَّ اَسْتِ صَوْمِ رُوْحِ وَ صَوْمِ عَقْلِ وَ
 صَوْمِ هَوَا وَ صَوْمِ نَفْسِ اَز حَرَامِ هَر سَالِكِ رَا كِه اِيْنَ صَوْمِهَآ بَا تَمْتِدِ سَالِكِ
 بَاشْدِ هَر كِه اَدَبِ اَز بِرِيَا مُوَجَّهَ بَاشْدِ بِرِيَا لَشَابِيْدِ شَيْخِ
 عَبْدِ اللهِ رُوْعِي مُعَا صِرِ حَسِيْبِ ^{بِهِرِي} وَ مَنْصُورِ حَلَاجِ بُوْدِ اَز سَخَانَ
 اَوْسْتِ خُوْتَقَالِي مَعْرِفِ خُوْدِ بِنْدِ رَا بَعْدَ اَز بِلَادِ هِنْدِ شَيْخِ
 ابُو الْحَسَنِ بْنِ سَيَانَ وَ اَسْطُو وَ فَا تَشْرُدُ رَسَنَهٗ عَشْرُ وَ ثَلَاثَاهُ بِرْ مَانِ
 مُقْتَدِرَانِ سَخَانَ اَوْسْتِ نَشَانَ اَزَامِ دِلِ بَخْتَا اَنْتَ كِه بِنَابِجِهٖ نَزْدِ بِلْتِ
 خَدَا سَتِ اِيْمَرْتِي بَاشْدِ اَز اِيْمَرْتِي نَزْدِ اَوْسْتِ شَيْخِ ابُو مُحَمَّدِ بْنِ اَحْمَدِ
 بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ حُسَيْنِ جَرِيْرِي وَ فَا تَشْرُدُ رَسَنَهٗ اَحْدَى عَشْرُ وَ ثَلَاثَاهُ
 زِ سَخَانَ اَوْسْتِ هَر كِه كُوْشِ بَخْتِيْتِ نَفْسِ اَرْدِ اَنْدِ حَكْمِ شَهْوِ
 سِيْرِ شُوْدِ وَ مَجْبُوْرِي نَزْدِ اَنْ هَوَا كَرْدِ دَخُوْ نَعَالِي فَا اِيْدِهَآ بِرْدِ
 وَ حَرَامِ كَنْدِ وَ اَز سَخَنِ نَعَالِي دُوْقِ بِيَا دِ وَ دُعَايِ اَوْرَا اِجَابِ تَمَا يْدِ
 شَيْخِ ابُو عَبْدِ اللهِ مُحَمَّدِ بْنِ فَضْلِ يَلْحُوْ وَ فَا تَشْرُدُ رَسَنَهٗ
 اَشْرُ وَ ثَلَاثَاهُ دَرِ بِلُوْ سَرْمَدِ فَو لَسْتِ اَز سَخَانَ اَوْسْتِ هَر كِه
 كِه خَدَايِ نَعَالِي تَبِيْبِ خَوَارِ شِيْ خَوَاهُنْدِ اَوْرَا بِصَحْتِ كُوْدِ كَانِ
 اَنْدَا زِدْ كِه اَهْلِ مَعْنِي رَا دَرِ مَشَاهِدِ اِيْشَانِ نَا خُوْشِ بُوْدِ وَ نَفْضَا

معلم

رُوْحٌ بِأَشَدِّ شَيْخِ ابُو عَلِيٍّ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ رُوْدَ بَارِي وَفَاتُشَ مِصْرَ دَرِ
 سَنَةِ عَشْرٍ وَثَلَاثِمِائَةٍ بَرْمَانَ مُقْتَدِرِ خَلِيفَةِ اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ صَوْفِ
 مَذْهَبِ سُنْتِ مَهْ جِدِ كِهْ هِيَجْ هَزَلْ بَا اُوْنِ اَشَدِّ وَبِيَا مِيَزِدِ شَيْخِ ابُو بَكْرِ مُحَمَّدِ
 بْنِ عَلِيٍّ كَانِي بَعْدَادِي وَفَاتُشَ ثَمَكَةَ دَرِ سَنَةِ اَشْرِعِ عَشْرِيْنَ وَثَلَاثِمِائَةٍ بَرْمَانَ
 قَامَ بِرِ خَلِيفَةِ اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ شَهْرَتِ مَهَارِدِ بَوَا سْتِ هَرَكِهْ مَهَارِدِ بَوَا
 كَرِفَتِ بَنَدَهْ اَوْسْتِ شَيْخِ ابُو مُحَمَّدِ رُغَيْشِ نَيْشَابُورِي وَفَاتُشَ بَعْدَادِ
 دَرِ سَنَةِ ثَمَانِ وَعَشْرِيْنَ وَثَلَاثِمِائَةٍ بَرْمَانَ رَاضِي خَلِيفَةِ اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ
 اَزَادَتِ بَا زِدَ اَشْتِنِ تَرَا سْتِ اَزْ مَرَادِ هَايِ دُنْيَا وَرِضَا بَرِ اَبْجِهْ بِنُو مِي رُوْدِ اَوْرَدِ
 كَفْتُدِ فَلَانِ كَسْرِ دَرِ هَوَا سِيْرِ مِي كِنْدِ كَفْتِ اَكْرَدِي هَوَا نَرُوْدِ بَهْتَرِ اَنَا نَكِهْ دَرِ
 هَوَا رُوْدِ هَرَكِهْ كَمَا نِ بَرْدِ كِهْ فَعِلُشُ اَوْرَدِ اَزْ دُوْرُخِ بَرِهَانِدِ يَابِ بَهْتِ سَنَانِدِ
 خَطَا سْتِ وَهَرَكِهْ اِعْتِمَادِ بَرِ خُدَا دَارِ دَرِ سَنِكَارِ سْتِ شَيْخِ
 ابُو عَلِيٍّ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الوَهَّابِ الْقَفِي وَفَاتُشَ دَرِ نَيْسَابُورِ دَرِ سَنَةِ ثَمَانِ وَعَشْرِيْنَ
 وَثَلَاثِمِائَةٍ بَرْمَانَ رَاضِي خَلِيفَةِ اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ اَكْرَسَالِكِ مَهْ اَلُوْمِ كَسْبِ كِنْدِ
 بَدْرَجَهْ مَرْدِي نَرَسِدِ اِلَّا بَاوْ شَا پِيْرِي يَا اَلْمَايِ رُوْدِ كَارِي بَاشَدِ كِهْ دَرِ دِيْنِ
 مُحَمَّدِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَا اَلْمَايِ رُوْدِ كَارِي بَاشَدِ مَكْرَمَتَا بَعْتِ شَا فِوِي
 شَيْخِ ابُو الْحَسَنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بَعْدَادِي وَفَاتُشَ دَرِ سَنَةِ ثَمَانِ وَعَشْرِيْنَ
 وَثَلَاثِمِائَةٍ بَرْمَانَ رَاضِي اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ هَرَكِهْ خُدَا اَزْ خَاوِي نِيَا زِ شُوْدِ خُدَا
 خَلُوْرَا نِيَا زَمِنْدِ اَوْرَدِ اَنْدِ شَيْخِ ابُو الْحَسَنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَهْلِ الدِّيْنِي
 وَفَاتُشَ دَرِ سَنَةِ ثَلَاثِ وَثَلَاثِيْنَ وَثَلَاثِمِائَةٍ مِصْرَ بَعْدِ مَقْتَدِرِ اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ

از مذکوران نام خوشتر باشد

حال همچون بر قست و اگر با نیتند نه حال بود شیخ ابو محمد بن عبدالله بن
 مبارک وفاتش در نیشابور در سنه ثلثین و ثلثمائه بعهد مقتدر از سخنان
 اوست مروت خرسندی به این مروت دادن با تو انکران تکبر کردن بهتر
 از تواضع شیخ ابو یوسف استحقاق همین جوری در سنه ثلثین و ثلثمائه
 وفات کرد بزمان مقتدر از سخنان اوست دنیا در ریاست و آخره کار است
 و گشتنی نجوی و مردم مسافر هر کج که در کشتی بود غرق شود شیخ
 ابوبکر عبدالله بن طاهر الطاطی الایبهری وفاتش در سنه ثلثین و ثلثمائه
 بزمان مقتدر از سخنان اوست در روی آست که او را رعیت نبود و اگر
 بود از حد کفاف پرورنه و اندر بر سیدند درین راه بجه طریق
 دوه یار سنگار شویم گفت آنچه گفتد بکن بکن و آنچه گفتد مکن مکن
 شیخ ابوبکر شبلی وفاتش در سنه اربع و ثلثین و ثلثمائه بزمان مقتدر
 از سخنان اوست نور الحقیقه خیر من نور الحقیقه سالت باید که هر طاعت
 که خدای تعالی بر او کرده گرامی تر دارد و هر معصیت که
 خدای تعالی بر او فرموده دشمن تر دارد از اسعار اوست بدست
 لشاعلم بعدنا اصحبت غیرنا و اظهرتهم الهجره از ما هکذا لنا
 و اقسمتهم الایحی و اعن الهوی فقد واجتوب الحب جینا و ما جینا
 لبالی ساحتی من ثمارکم فقلنی الی نلتک اللیالی و قد حنا کونید مجوسی
 در حوض حقی صدقینا ر صدقه کرد شبلی او را گفت تو که ایمان نداری
 صدقه ترا چه سود دهد مجوسی کر سیت و روی سوی آسمان کرد رفته

از آسمان بیفتاد و این دو بیت بران نوشته بود شعر
 مکافات السماحة دار خلد و امن من عاقبة يوم بوس
 و ما نار و محرقه جوادا ولو كان الجواد من الجوس
 شیخ ابو عبدالله بن حیوانطاکي معاصر شبلی بود از سخنان او است
 اعضا و کرای چهار است چشم و دل و زبان و دماغ مجتمه بین این
 نباید دید و زبان مگوی آنچه نشاید و در دل اندیشه میار که آن را در
 سلا از اخسارت رسد و در دماغ هوای میز که هوای دنیا از ابدل محل
 نظر حق است نظر گاه حق را مثل هوا و هوای که در ایندن بی مروت باشد
 شیخ فخر موملی معاصر شبلی بود از سخنان او است چون بصورت طعام
 و شراب از تن باز کبری سبب هلاک تن بود و چون بعضی علوم
 حکمت و سرع از جان باز کبری موجب هلاک سجا از باشد سالت باید که
 که سخن از حق گوید و عمل از بهر حق کند و حاجت از حق طلبد شیخ
 ابو علی حسین بن احمد کانت و فائش در سنه اربعین و تلمذانه بزمان مطیع
 خلیفه از سخنان او است معتره حواس شد خدا بر استر کرده اند از حق
 عقل محضی شدند و متصرف از طریقه علم بریه کردند مصیب شدند
 شیخ ابوبکر طمسانی و فائش در سنه اربعین و تلمذانه بزمان مطیع
 خلیفه از سخنان او است نفس بزرگتر از حجاب است میان بند و حوخالق
 او بزرگتر از همه شیخ ابوالعباس بن یوسف و فائش در سنه
 اربعین و تلمذانه بزمان مطیع خلیفه بسمرقند از سخنان او است فزون

ذکر آنست که فراموش کند آنچه در او خداست و نهایت ذکر
 که غایت شود در ذکر جنان که که زبان ظاهر حاکم باطن بگوید اند
 شیخ ابوسعید احمد بن محمد بصری معروف باعرا بوفاتش در محرم
 سنه اجدی و اربعین و ثلاثه بزمان مطیع خلیفه از سخنان او است بیان
 که از بزین چیزی نمون علمت بزمان شیخ ابوعس و محمد بن
 ابرهیم زجاجی نسا بوری و فاش در سنه ثمان و اربعین و ثلاثه بزمان
 مطیع خلیفه از سخنان او است هر که سخن گوید از جانی که آن سخا
 رسید باشد فتنه مستمع باشد شیخ ابومحمد جعفر بن محمد بن و فاش
 در سنه ثمان و اربعین و ثلاثه بزمان مطیع خلیفه از سخنان او است
 بنده لذت معاشرت نیابد نالذت نفس کند بداند که علائق
 حقا تو مناسب بود صورتی آنست که در دل او آرام کنی و برکت علم بر
 تو آید و در عین دنیا رذل اولشوی شیخ ابوالحسن علی بن سهراب
 در هیره در موضع نلفطان مد فو است و فاش در سنه ثمان و اربعین
 از سخنان و سب مالک راهیچ دستم صفت تر از نفس است شیخ
 ابوالحیر فوشخ و فاش در سنه ثمان و اربعین و ثلاثه بزمان مطیع
 خلیفه از سخنان او است هر وقت ترک حرکتت و طلب طاعت
 ابوعبدالله محمد زری و فاش در سنه ثمان و اربعین و ثلاثه بزمان مطیع
 خلیفه از سخنان او است هر عالم که عیب خود نه بلند باره میاید
 بمباهات علم مشغولست نه تعلیم و آراست ظاهر سخن آهد نه پیراستن

۲ توی

باطن لاجرم جوارح او بند اوست شیخ بن دار نوالحسن سمرقانی
 وفات او باوجان فارس در سنه نلت و خمسیز و ثلاثا نه بزمان مطبوع
 خلیفه از سخنان اوست بامسند عان صحبت داسن اعراس بارردان
 حق دست بدار از انچه دوست داری از دنیا شیخ ابونکر محمد بن داود
 وفاتش در سنه سبیز و ثلاثا نه بزمان مطبوع عمرش از صد سال زیاده بود
 از سخنان اوست چون طعام حلال بود قوه اعضا دهی در طاعت و چون
 شبه بود راه حق بر بند و چون حرام بود میان بند و حق حجاب نبود
 شیخ ابوعمر اسمعیل بن محمد وفاتش در سنه سبیز و ثلاثا نه بزمان
 طایع خلیفه از سخنان اوست تصوف ایساد کست مرکبات و سن و
 امروزی آفت است که بهر حال که بود راضی نشود بر آنچه در است
 شیخ ابوالقاسم برهم بن محمد ضرابی وفاتش در سنه سبیز و
 و ثلاثا نه بعهد طایع خلیفه از سخنان اوست نفوی را ظاهری و باطنیست
 ظاهرا و رعا بحدود شرعست و باطنش نصفیه اخلاص و نیت شیخ
 ابوالعباس محمد بن احمد بن سهل وفاتش بصور شام در سنه سبیز و ثلاثا
 و ثلاثا نه بعهد طایع خلیفه از سخنان اوست انچه میطلی از دیوان
 علم جوی اگر بنیای او از حکمت حکمت طلب کن و اگر بنیای او نخا و نخا نه توحید
 نفا کز نباشد مطلق که شیطانست شیخ ابوعبدالله محمد بن
 خفیف شیرازی وفاتش در سنه احدی و تسعین و ثلاثا نه بزمان
 طایع خلیفه صد و بیست و شش سال عمر داشت گویند او در عمر خود

امشبه کرده

خزان نظم نغمته پیمت هر کس که کار خویش و هر دلی و با خویش
 صیرافی بهر شناسد قیمت پنا خویش شیخ ابوالحسن علی حمیری
 و فائز بیعدا در سنه احدی و ستین و ثلاثانه از سخنان او است سالک
 اکثر ترک و زدی کند آن زید با وی متابعت کند شیخ ابوعثمان
 سعید بن سلام مغربی و فائز در سنه ثلث و سبعین بعهد طابع از سخنان
 او است نقوی بر حد نقصیر استاد گشت و از حد فراتر شد و صحبت در
 بر صحبت توانگران اختیار کردن شیخ ابوالقاسم بسین بناسین
 نیشابوری و فائز در سنه ثمان و ثمانین و ثلاثانه از سخنان او است حقیقه
 العلم ما کشف علی السرائر شیخ ابواسحق ابراهیم اود و فائز در
 سنه ست و عشرين و ثلاثانه عشر صد و بیست و شش سال از سخنان
 او است قیمت مرادی بقدر همت او است شیخ ابوسری منصور بن عثمان
 و شیخ واعظ بود در اول حال براه کاغذ پان یافت بر اینجا نوشته بود
 بسم الله الرحمن الرحیم جایی نیافت که بنهد بخورد بکت
 آن در علم بر او کُشوده شد از سخنان او است دل عارف محل ذکوات
 و دل متوکل منبع رضا و دل باطنی مقام قناعت سالک جوز عارف
 شود بخورد در ریاضت و مجاهدت گوید و چون بخورد عارف کرد در
 شیخ ابواسحق شهریار کازرونی و فائز در سنه اربع و عشرين
 و اربعمانه بعهد قائم خلیفه شصت و نه سال عمر داشت از سخنان
 او است بابنا مفتوح لم یزحل و جز نامیاج لم یزک و تراب

اول ذکرهای توکل

نَزَّتِي فِيهِ التَّيَّارُ الْأَكْبَرُ وَسُفَرْتِي بِوَسْطَةِ الْيَوْمِ الْمُحَشَّرِ وَيَا
 حِمَايِي سِتِينَ فَرَسًا أَرُوهُمُ وَايْتِ كَهْ دَرِ خَوَابِ اِيَزْدَعَا ان رَسُوكَ
 اللَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَا مُوَحَّتِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ
 اجْعَلْنِي مَكَرُذِكِ كَرِيكٍ وَمَوْذِيَاكَ لِحَقِّكَ حَافِظًا لَا مَرَكَةَ رَاجِيًا
 لَوْعِدِكَ خَافِقًا لَوْعِيدِكَ رَاضِيًا فِي كُلِّ جَالَانِكَ رَاعِيًا فِي كُلِّ أُمُورِي
 إِلَيْكَ مُؤْمَلًا بِفَضْلِكَ مُشْفِرًا إِلَى رَحْمَتِكَ يَا رَحِمَ الرَّاحِمِينَ **شيخ**
ابو القاسم عبد الكريم بن هواز زَالِي نَشَابُورِي الْفُشَيْرِي صَاحِبِ
 رِسَالَةٍ فِي التَّصَوُّفِ وَالتَّضَائِفِ الْكَثِيرَةِ مَعَاصِرِ **شيخ ابو اسحق**
 كَا زَرُونِي وَ**شيخ ابو علي قان** مَعَاصِرِ **شيخ ابو اسحق** كَا زَرُونِي دَرُورِي
 فَنَادَرُ حَاتِقَاهُ سَرَايِ مَدَفُوسْتِ اِمِيرِ اَلْبَا سَرْحَا كِيمِ كَرَمَانَ اِنُو دَرُورِي
 كَرْدِ پِنْدِي رَا كُفْتِ تُو مَالِ خُو دَرُوسْتِ دَارِي يَا اَزَانَ دَشْمَزِ خُو دَا مِيرِ عَلِي
 كُفْتِ مَهْ كَسْرُ مَالِ خُو دَرُوسْتِ دَارِي **شيخ** كُفْتِ جَرَامَالِ خُو دَرُورِي دَرُورِي كَنَارِي
 وَمَنْظَلُهُ دَشْمَزِ بَاخَرْتِ مِي بَرِي **شيخ ابو سعيد فضل الله بن ابي الخير** نَرْمَانِ
 خَلِيفَةُ مَهْدِي فَغَاتَرُ دَرُورِي سَنَةِ اَرْبَعِينَ وَثَلَاثِينَ هَسْتَادُونِهِ سَالِ عَشْرٍ
 دَاشْتِ اَزَا شَعَارَا وُسْتِ **شيخ** دَرُورِي تُو مِيدِ هِنْدِ جَانِي بِجَوِي
 جَانِي جُبُودِ كَهْ كَارُوَايِي بِجَوِي اَزُ وَصِيلِ تُو بَكِ جَوِي جَاهَانِي اَرُورِي
 زَيْنِ جَبْرُ كَهْ مَا بَرِ جَاهَانِي بِجَوِي **شيخ** مَعْدُودِ بِنِ اَدَمِ مَعْرُوفِ بَسَنَارِي
 غَزَنَوِي مَعَاصِرِ **شيخ ابو سعيد ابو الخير** تُو دَرُورِي تَضَائِفِ مَعْتَبَرِ وَاَشْعَارِي
 نَظِيرِ اَرُورِي وَزَيْنِ **شيخ** كُفْتِ كَهْ زَيْنِ جَبْرُ اَفُورُورِي

در عشق و حلههاست اندوختنی ای بجز از ساحت و سوختنی
 عشق آمدنی بود نه آموختنی شیخ ابوالفاسر کرکادی معاصر سلطان
 محمود غزنوی بود بوقت وفات فردوسی شاعر که در طوس مدفونست او را
 در کورستان مسلمانان دفن کردند منع کرد و گفت او مادیج کافران
 و کفران بود و بضمیر فرمود من تشبه بفرم منهنم همان شب
 فردوسی خواب دید که حلههای روحانیان پوشیده میباشد شد و در
 گفت خدای تعالی فرمود که اگر مردی کرد کاری که مقبول منی بدین
 بیت که در توحید گفتی **جهان را بلندی و بسی توئی**
ندام چه هر چه هستی توئی شیخ ابوالعرج زنجانی و فائز در
 رجب سنه سبع و خمیس و اربعه ماهه بزجان **بر حسین**
شروا فی وفاتش در سنه سبع و سنیز و اربعه ماهه قائم خلیفه در آن
 بولایتی مدفونست **شیخ** بابا کوهی شیراز گویند برادر پیر حسین شروانا
 بود مرید شیخ ابو سعید الله حقیف **ملک قزوینی معاصر سلطان**
 محمود بود از سخنان اوست **بهنر ز مردمند عالمی غامی و حکمی کوبا**
 و عابدی مجرد و واعظ بی طمع **شیخ ابوالحسین علی الخرقانی معاصر**
شیخ ابوسعید ابوالخیر بود از سخنان اوست **حق تعالی قنمت بندگ**
ینا کرد هر یک نصیب خود برد اشهد نصیب جوانمردان یعنی
 اولیا اندون بود در ولایت بسطام مدفونست **عبدالله انصاری**
معاصر شیخ ابوسعید ابوالخیر بود از سخنان اوست **اگر بر هواری**

مکر با شی و اگر براب دوی خسر باشد دلی بدست از تا کس باشد اگر
 درائی در بازست و اگر نیای خوبی نیازست هر کس از این ده
 خصلت نیست مگرش بهتر از زندگی کانت با خوب صدق
 با خلق باضاف با نفس قهر با بزرگان محرم با کوزگان شفقت
 با دوستان بصیحت با دشمنان محام با ذنوبین بددل با جاهل بصمت
 با عالم تواضع سرمایه نه کناهان جهلست امید رختها صبر
 دلیل نه نیکها عملست سر همه آنها زناست داروی نه کاهها نفا
 است زوال نه نعمتها ناشکرست چند چیز است که ز بر کز بودیش
 کند قرآن خواندن و با علما نشین و نماز جماعت کردن و نماز جا
 و نافلة میان شام و خضار و مسواک کردن چند چیز است که بخوردند
 زیادت کند گوشت کز و عدس و نان سرد چند چیز فراموشی آرد
 حجامت در نفع کز و نظره ز مصلوب و در آب ایستاده بول کز و در
 میان فونک در راه رفتن بانی کردن با عورت خود و خواندن آنچه
 بر کورها نوشته بود و در میان شران کور ما الیه رفتن و در جنب کاری
 کردن ملک شرف الدین محمود شاه ایچو که سالها حکومت
 بود بجز فارس و کرمان و شبانکاره و بزد کرد و بزرگترین اعظم
 ملوک ایران شد از نسل اوست و نسبت بدین موجب محمود شاه بن فضل
 الله الملقب باق خواجه و کار سنا کنا بقریه شولستان از من صنایع
 و هو عبد الله بن اسعد بن نصر الله بن محمد بن عبد الله الانصاری

شیخ احمد غزالی برادر ایام حجته الاسلام محمد غزالی است وفاتش تقریباً
 در سنه ۵۳۰ و خستمانه بعهده شریک خلیفه نصایف معتبر
 و نالیفات مشتهر و اشعارش در نظیر داند بهیست
 چون خبر شیخ نوح بن محمد سیاه باذ بافرا کرد بود هوسر ملک سجده
 یافت جان مزجر از ملک نیم شب صد ملک نیم روز بیک جو نجرم
 شیخ عبدالله محمد غزالی وفاتش در سنه ۵۳۰ خستمانه شیخ محی
 الدین عبدالقادر بن عبدالله جیلانی در سنه ۵۳۰ و خستمانه بزمان
 مشیخ خلیفه بغداد در گذشت شیخ حافظ ابوالحسن
 بن احمد عطار مدانی در سنه ۵۳۰ و خستمانه بعهده شیخ خلیفه
 مدان در گذشت و محله درب شیرمد فورشده خانی شاعر و صواب
 گفته شیخ پیرایه دین نام حافظ تلفیذ و اصمعی و جاحظ
 بیشتر برای در سن ۵۳۰ طفلی متعلقت جبریل
 این قصه بخدا بازگشت حوران ز سر نیاز کفشد
 کین حافظ کبیت کث رضوان پیر نیت خزینه دار قرآن بالای جان مدار جایش
 شهر مدان و ارض کاش هر جا که نواوستن دین مدفوس بود مدار بر دین
 شیخ ابونجیب الشهروردی وفاتش بغداد در سنه ۵۳۰ و ستین
 بعهده مشیخ احمد بن هذیل سبزواری معاصر سلطان
 تکر خوارزمشاه بود اهل سبزواری منکر او بودند مریدان او را گفتند
 بجای دیگر فلکن نه مسلمانی شهادت سبزواریست گفت بند را با ارادت

خروج کاست اگر قوی ازین جماعت منکر بودی خدای تعالی این
 بچاره را اینجا وطن دادی و او را بنیاد خورشید نوذری شیخ فقیه
 زاهد تبریزی و فائز درسنه اثنی عشر و حنمسانه بعهد راضی
 خلیفه برادرش درازمون او را بنیادت کوری مرد که در و مرد
 بود او بنور کرامات دریافت برخاست و گفت بر سر کور نه
 پیش ازین توان نشت شیخ مکانم درسنه اثنی عشر بوقت
 ناصر خلیفه درگذشت شیخ امام جعفر تبریزی معاصر فقیه زاهد
 بود مقبره کجیل مدفونست شیخ بابا قریح تبریزی معاصر فقیه
 زاهد بود مقبره کجیل مدفون است شیخ اوحید الدین کرمانی
 سخنان منظوم خوب دارد گویند چون در سماع گرم شدی پراهن مردان
 بدریدی و دست بسینه ایشان باز نهادی جوزه بعهد ادریس خلیفه
 بسری صاحب جمال داشت بشنید این سخن فکر کرد که او مبتدع
 و کافر اگر بامن چنین حرکتی بکند او را بکشم شیخ بکرامات دریافت
 و گفت شیخ سهلست مرا بر سر خنجر بودن در پای هوای دوستی بودن
 تو آینه که کافی را بکشد عازی جو توی رواست کافر بودن بسرخلیفه
 سردر پای شیخ نهاد و مرید شد شیخ محمد الدین بعهد دادی در
 سنه ثلث و عشر و ثلثمانه بعهد ناصر خلیفه بهمت آنکه با مادر
 خوارزمشاه معاشرت و زین حکم خوارزمشاه شهید بعد از قتلش
 خوارزمشاه پشیمان شد حد میت شیخ محمد الدین کبری رفت و گفت

جنین خطائی از من صادر شد دیت خوزا و حیه باشد شیخ گفت جان
 من و تو واکثر اهل جهان بجهت خون او نشاید که چون ناکردنی
 کرده شدند اداک شوان کرد از اشعار شیخ محمدالدین است بدست
 یک موی ترا هزار صاحب هوسراست ناخود بوز بجمله کرا دست رسات
 انگر که بیافت دولتی یافت عظیم وانگس که بیافت درد نیافت
 شیخ نجم الدین کبری او را ولی تراش گفته اند در مدینه عشره و او
 کس را بریدی قبول کرد اما همه مشایخ کبار اند چون شیخ محمدالدین
 بغدادی و شیخ سعد الدین حموی و شیخ رضی الدین علی الا
 وسیف الدین باخرزی و شیخ جمال الدین کبلی و مولانا
 جلال الدین بهاء الدوله و امثال ایشان جنکوخان پیش شیخ نجم الدین
 کبری فرستاد که فرموده ام که در خوارزم قتل عام کنند باید که از آنجا
 بیرون آیی تا کشته نشوی شیخ جواب داد که هشتاد سال در دنیا
 خوشی باخواران بیان بودم در وقت ناخوشی از ایشان تخلف کردن
 بوی مروی باشد شیخ بزرگ نجم الدین کبری در فترت مغول در خوارزم
 شهید شد در سنه ثمان و عشر و سیمانه هزار و شایست
 از اشعار او است بدست دیوبست درون مر که پنهان نیست
 بود اشتن سرش باستانی نیست ایمانش هزار بار تلقین کرد فر
 آن کام فراسر مسلمان نیست جانی که ولتر اش را سخن با نفس از بین
 درست دیگر از خود حیه خطرست خوش جان و تقالی همکارا

از شر شیطان و نفس نکاه دآزاد شیخ شهاب الدین سهروردی
 در سنه اثنی وثلثین و سیتمائه بعهد مستصر خلیفه در بغداد ماند
 در حضرت خلیفه گفتند او حنتر قرآن در دو رکعت نماز میکند و هر روز
 چهار خمر و طیفه دارد خلیفه امتحان را او را بنشانند و استادان قرآن
 حاضر کردند در کمر از سه ساعت حتمی کرد چنانکه از شرائط قرآن هیچ فرو
 نگذاشت از اشعار اوست پلست بختای بران که بخت بارش بود
 جز خورد زانده نوکانش بود در عشو جبه حالش باشد که در آن
 هر با تو نام بی تو قرارش بود جماعتی را که در عهد بودند و هسشد باید
 کنیم شیخ جمال الدین کبلی منشآت نظم دارد و شعر خوب می
 شیخ نظر الصباح الی صفاء حبیبه فعلب انقاسه الصعداء
 واللیل فکر فی سود آء قوعیه فی شبلیه تراخیر السوءاء بقرون در رکعت
 ناریج و فالتش کفنته شیخ جمال ملت و در قطب اولیا خدا
 که هست استانه او قدر ابدال بسال نشصد و بجاه یکن حضرت
 شب دوشنبه روز چهارم شواک شیخ سعد الدین حموی و فالتش
 سنه ثمان و خسیز و سیتمائه بعهد هولا کوخان در آن زمان که از
 کفر و ظلمت مملو بود خراسان را حکامی عادل بود اهل خراسان شکر
 او در خدمت شیخ نقر بر میکردند شیخ گفت برافند شکر زاید کردند
 شیخ گفت بود نیز برافند گفتند ای شیخ درین دو بی که اهل
 جهان از ظلم حکام به بلاهای عظیم گرفتارند و حق سبحانه و تعالی

خراسان را جیهان جنبین حاکمی عازم اذنه بالیسته که شیخ در حق
 او دغای خیر کردی با موجب آسایش خلق بودی چه سرست
 که شیخ جنبین میسر نماید گفت او مخالفت لفتضای زمانت
 میکند شیخ سعد الدین راضایف و اشعار بسیار است شیخ
 بحکم الدین دایه کتاب مرصاد العباد از رضایف او است
 در فرق معول بر قوم رفت بیشتر سلاطین سلجوقی و هم اجاوقات یافت
 شیخ سیف الدین وفاتش در سنه ثمان و خمسی و سیتمائه بهمه
 هو لا کوهان در اینجا مدفونست سخنان شورانگیز دارد و او را شیخ عالم
 میگویند پدست ای مردان هوای جوایمرد از هو
 مردی کنید و نگاه دارید سر کو ورنه آید چنانکه پیشکافد مو
 ز بهار که از دوست کردانی رفت شیخ جلال الدین بهاء الدوله از بلخ
 بود و در فرق معول بر قوم شد و هو لا نام دعوم معروف شد در سنه سیتمائه
 در قونیه مدفونست اشعار خوب دارد پدست
 روح توئی بوخ توئی فاتح و مفتوح توئی مرغ که طور توئی بسنه سفار مرا
 دام توئی دام توئی بازه توئی جام توئی نخته توئی خام توئی خام نمکدار مرا
 شیخ رضی الدین علی الاوفاتش در سنه اثنی واربعین و سیتمائه بهمه
 معتمد خلیفه در خراسان مدفونست شیخ اسمعیل در قونیه مدفون
 مدفونست شیخ محمد کوجان معاصرا بقلان بود شیخ سکران
 بکهار فرسنگی بغداد بخدود دیو که بدو منسوبست مدفون

شد بقریب و وصول معلول ببغداد رفت بجواب دین که نوشته عمری
 اتنی بر داشت و گفت اضربوا علی رؤس الفجور شیخ ابوعلی یاران قزوینی
 بعهد فدای ملاحظه شهید شد کوند مردان حرک البد او را بقریب
 نقل کردند و قراوند بران موضع در واقع دینه اند که حجت او زاری
 ساخته اند شیخ عثمان ساوجب و فایس ساوه در ساد بر عیش درین
 سنه خمس و تسعین و سیمانه بعهد عمران خان شیخ احمد جام قلات
 سره در جام مد فو است و او را زنده پیل حضرت میگویند شیخ سرخان
 وهو عبدالله کرد شیخ ناج الدین اسوی شیخ احمد مذکوبه قزوینی
 در سنه ست و تسعین و سیمانه بعهد کچانو خان بقریب نماند پری
 بصفابود و پذیرم با او صاحب بود و برکت او پذیرم نایت شد داخل عمر
 و در کار طاعت درجه عالی یافت شیخ صابن الدین بن نری به بن
 نماند از اشعار او است شیخ دوشابن دلرازد در جطای میسو
 زانداشه آن ناتو جانی میسوخت ناز شب تیر روندوشز بد میس
 چان دلرجو و شنایی میسوخت شیخ عبد الرحمن خراسانی ببغداد
 در سنه ست و عیش و سیمانه در گذشت مردی صاحب قوه
 بود و در طاعت درجه عالی یافت شیخ مودود چشتی حشت از توله
 هراشت خاندان ایشان را خاندان کل میخوانند از عهد ابرهیم خلیل
 صلوات الله و سلامه علیه نا اکنون در هر ملت که بنیای منه است
 شیخ آن وقت بی بوده اند نخراسان مردی صاحب وقت بود شیخ

قُطِبَ الدِّينِ جَدُّ زَادَهُ وَفَاتَتْهُ دُرُوسُنَهُ ثَمَانٌ وَعَشْرُونَ سِتْمِائَةً مَرْدِي
 صَاحِبِ وَفَتٍ بُوذْ كَرُونَ جَدُّ نَمَانٌ مُتَابِعٌ أُوَانَدُ شَيْخٌ بُوذْ هَارِ تَقْلِي
 فَسَائِي زَاكَابِرٍ مَشَائِيخِ بُوذْ بَشِيرٍ زَمْدُ فُولَسْتِ شَيْخِ حَاجِي رُكْنَ
 الدِّينِ شَبْرَازِي بَعِيدِ سُلْطَانِ ابُو سَعِيدِ بَهَادُرْ خَانِ دَرَكْدَشْتِ مَرْدِي
 زَا سْتِ كُوِي صَاحِبِ كَرَامَاتِ بُوذْ شَيْخِ خَوَاجَه سَخَانِ بَخْدِيَامِ
 سَوَسُومَنْتِ سَاهِ سَخَانِ وَ سُلْطَانِ سَخَانِ وَ شَيْخِ سَخَانِ صَاحِبِ وَفَتٍ
 بُوذْ وَ دَرِ حَانْدَانِ اَنْبِيَانِ هَمِيْشَه بَكِي صَاحِبِ تِجَارَه اسْتِ شَيْخِ
 سَبْرَ الدِّينِ نَطْرِي شَارِحِ فَصِيْهِ ابْنِ قَارِي مَرْدِي وَفَتٍ دَرِ عَهْدِ اَبِقَلَاخَانِ
 دَرَكْدَشْتِ شَيْخِ دَانِيَالِ حَسْبِي مَرْدِي صَاحِبِ كَرَامَاتِ بُوذْ وَ زَكْنَ
 لَقْمَه دَرِيْعِ نَدَاسْتِ وَ نَافَايْتِ سَفَرِهْ اودِ وَ اسْتِ وَ سَفَرِهْ شَيْخِ كَبِيْرِ
 سَبْرَانِ وَ سَفَرِهْ ابُو عَبْدِ اللهِ خَفِيْفِ وَ سَفَرِهْ شَيْخِ ابُو اسْحَقِ كَارُوِي
 وَ سَفَرِهْ طَاوُسِ الْحَكْمِيْرِي ابُو قَوْهْ فَا رَسْرَاجُونِ جَمَّارِ رُكْنِ حَانْدَانِ شَيْخِ
 شَرَفِ الدِّينِ بَطُولِ قَرُوِي دُرُوسُنَهُ اثْنِي وَعِشْرِيْنَ سَبْعِيْنَه بَقَرُوِي
 دَرَكْدَشْتِ عَالِي عَامِلِ بُوذْ شَيْخِ سَعْدِ الدِّينِ قَلْبِ خَوَاجَه خَالِدِي
 قَرُوِي بِيْرِي شَيْخِ نُوْرِ الدِّينِ كِلَانِي بُوذْ غَزَا نِ خَانِ وَ اَكْثَرِ مَغُولِ بَرِي
 اَوْ سُلْطَانِ شَدَنْدِ عَالِي عَامِلِ مِتْجَرِي بُوذْ دَرِ مَحْرَمِ سَنَهْ ثَمَانٌ وَعِشْرِيْنَ
 وَ سَبْعِيْنَه بَقَرُوِي دَرَكْدَشْتِ هَسْتَادِ سَالِ عُمَرَا سْتِ شَيْخِ صَفِي
 الدِّينِ اَرْدَبِيْلِي مَرْدِي صَاحِبِ وَفَتٍ بُوذْ وَ قَبُوِي عَظِيْمِ دَاسْتِ شَيْخِ
 عِلَاءِ الدَّوْلَه لَيْسُ مَلِكِ شَرَفِ الدِّينِ سَمْنَا فِي دَرِ حِيَوَه بُوذْ دَرِ عَهْدِ غَزَا نِ

خان پندش در مرتبه وزارت بود او تائب شد و در سلوک امد و
 در راه خود درجه عالی یافت و از مشاهیر گشت شیخ قطب
 الدین یحیی حاج خاندان ایشان مشایخ کبار بوده اند و او مردیست
 بزرگ در هوا بددب فیروز آباد مدفونست و بجواجه قطب الدین
 بساوری مشهور شیخ شرف الدین در جومات و بزرگ عالم قاید
 متورع مرشد و بزرگان سائسته دارند درجه سلوک دارند
 شیخ نجم الدین اصفهانی بزرگ و صاحب وقت بود شیخ
 تاج الدین کوکری از ولایات همدان تیریز در خانقاه صاحبی ساکن
 در طاعت درجه عالی یافت بعد ازین آن جماعت را که بجز نام
 معلوم شده و زمان وفات و لطایف سخنان بدست نیامده یاد کنیم
 سیدی ابوالوفاء محدود واسط مدفونست سیدی احمد کبیر هم واسط
 مدفونست استاد عبدالغفار زنجانی هم اینجا مدفونست مؤید
 بسطای ابوعلی سیدی محمد بن علی قضاب ابو جعفر کرکشی
 علی بن عطاء احمد بن صالح حامد لواف محمد لواف کرمائے
 یحیی بن الجلا معاف بن عمران بلال بن الخواص احمد بن علی دمشقی
 عبدالله المعازی ابوطالب مکی ابو جهمردی عبدالله عبری
 علی بن فضل محمد بن عبدالله طبری همز همدانی یوسف بن عثمان
 عبدالله شتری ابوبکر خطی ابو عبدالله هبکل بن قرشی ابو عثمان
 دارانی ابواسحق علا بازی ابوالقاسم اسحاق بن قندی ابو جعفر خالی

حَزْرَتُ سَوْفِي أَبُو الْعَبَّاسِ زَهْرُونِ طُوسِي أَبُو عِمْرَانَ كَثِيرٌ
 أَبُو نَصْرَةَ كَاتِبٌ عَيْسَى بِنُ كَامَانَ اِبْرَاهِيمُ بَهَارِسْتَانِي أَبُو سَعِيدٍ وَتَمِيمٌ
 أَبُو مَهَلٍ صَعْلُوكُ أَبُو الْعَبَّاسِ بَعْدَاذِي أَبُو الْقَسِيمِ دِمَشْقِي
 أَبُو طَيْبٍ عَلِيُّ بْنُ شَقِيقٍ أَبُو عُمَرَ مُحَمَّدٌ رَجَائِي أَبُو بَكْرٍ خَوَابِي جَعْفَرُ
 بِنُ نَصْرِ بَعْدَاذِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ سَائِي أَبُو عُمَرَ إِسْمَاعِيلُ بْنُ مُحَمَّدٍ
 عَلِيُّ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ سَهْلٍ سَعْدُ بْنُ عُثْمَانَ عَلِيُّ بْنُ عُرْحَافِظٍ أَبُو عُمَرَ مَالِي
 أَبُو عَمْرٍو بْنِ طَوَانَ عَبْدِ اللَّهِ بْنُ سَيْفِ اِصْفَهَانِي أَبُو حَافِظٍ بَجِينَانِي
 أَبُو عَمْرٍو خَوَاشِي أَبُو الْفَرَجِ دَرَسَانِي أَبُو الْحَسَنِ حَدَادٌ نَصْرَتَمَامِي أَبُو
 عُمَرَ خَوَاشِي أَبُو الْحُسَيْنِ سَارِي أَبُو الْعَبَّاسِ بْنِ سَرِيحٍ أَبُو أَحْمَدُ مَغَازِي
 أَبُو عَبْدِ اللَّهِ شَائِيخٌ اِبْرَاهِيمُ بْنُ سَبَّارٍ أَبُو عَلِيٍّ وَدِيَاطِي عَبْدِ اللَّهِ مَرُوزِي
 دَرَهْمِدَاةٌ مَدْفُونِسْتٌ بَخْوَارِي مُحَمَّدٌ جَامِعٌ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ سَلَمِي أَبُو نَصْرِ سَرِجِي
 طُوسِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ زَيْلِي أَبُو الْعَبَّاسِ قَضَابِي أَبُو الْفَضْلِ سَرِجِي
 دَرَسَرُخْسَرٌ مَدْفُونِسْتٌ أَبُو الْحَسَنِ طُوسِي سَيْحٌ عَمَّاكِي حَزْرَتُ سَرِجِي
 مَعَشُوقٌ طُوسِي عَبْدِ اللَّهِ عَلِيُّ بْنُ طُوسِي خَوَاجَةُ أَبُو طَاهِرٌ خَوَاجَةُ
 عَلِيُّ بْنُ سَبْرَجَانِي نَكَارُ بْنُ طُوسِي أَبُو الْقَاسِمِ كَرْمَانِي ابْنُ فَاوِزٍ مِصْرِي
 صَاحِبُ الْقَصِيدَةِ فِي التَّصَوُّفِ مُحَمَّدُ بْنُ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدُ بْنُ مُنْصُورٍ أَبُو
 رُدَّةٍ حَصْبِي مِصْرِي أَبُو عَيْقُوبَ طَبْرِي أَبُو الْعَبَّاسِ دَايِي
 أَبُو عَبْدِ اللَّهِ دَاَسَانِي دَاوُدُ بْنُ مُحَمَّدٍ مَعْرُوفٌ بَخَارِي مَقْدَا أَبُو يُونُسَ
 هَمْدَانِي مَرُومَدْفُونِسْتٌ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ بِيضَاوِي أَبُو أَحْمَدَ مِصْرَانِي

ابو علی حاجی ابو حامد اسفرائی ابو محمد بن جوئی محمد بن عباس
 طوسی ابو بکر نساج ابو الحسن بسقی ابو العباس نهاوندی
 بابا جعفر ممدانی محمد بن عبدالعزیز بقلی بابا طاهر ممدانی عطار
 طوسی ابن فاد حاد دباش یوسف بسطامی عامر بن محمد
 سعد قلاوی محفظ سمطوسا شیخ طاکیر شیخ بهاء الباب
 برای ابن سعود شبلی ابن عراج محمد بن محمد خیاط ملک
 قزوینی ابو محمد قوشچی اسرافیل مطری ابو الحسن علی بن زهیم ابو
 الفاسیم صبری عبدالله عادانی منصور بن خلف مغزی ابو طیب
 حنزه بن عبدالله عادانی عثمان حمی شیخ مدک سعدان بن
 حمیلد ابو بکر جمالی عثمان بن یاسر ابو طالب اسفرایی
 سراج الدین یعنی شیخ زنگی محمد توانکی فلک قزوینی ابو سعید بالائی
 ابو سهل خباب نیشابوری ابو بکر علاف شیرازی حسین عکارتی
 احمد بن قال شیرازی حسین رودانی ابو عمر اصطخری ابی الحسین
 عبدالقاهر سهروردی رحمة الله علیهم از قول مشایخ کبار مرویست
 که اولیاء خدا در مکه اسلام پیوسته سینه صد کس موجود
 باشند و جهل از ایشان مرتبه بلند تر هفت ازان جهل بیشتر و یکی
 ازان هفت برتر و او قطب وقت باشد و حجة الحویلی علی الخلق
 و مدار جهان بدات او باشد و چون یکی از اینها متوفی شود از مرتبه
 دوزخ تزلزل و بر مقام او نزدیکتر باشد بر جای او نشاند تا پیوسته

این ترتیب برقرار باشد و سایر اولیای آنجا تا آنگونه مستطوره اند
 هزاره رکشته و بصد و بیست و چهار هزار نماید نقطه ثبوت
 نبوت خواهد رسید و اگر تمام حاصل شدی زین مختصر نکجه
 و خواننده را ملالت افروزی چون ذکر سیصد و سی و سه نماید بسیار
 مژگل کرده شد اختصار کردم اما جماعتی که درین روزگار خود را
 از مشایخ مبشمانه الحق و اعلیٰ جانتند که در حق ایشان نواز گفت
 المصروف فی زمانه عیان منافع الثیور الجانیه وهویه النفوس
 الشهوانیه و مخلوق الرق من الشیطانیة واقیناس النفوس الظلمانیة
 واستعظام الأسباح الجمنایه واستعمال الألفاظ الجلابیة
 والترقص الحركات المبلاتیة والأسلاح من جمیع الأخلاق الانسانیة
 وجمانیة العلوم الروحانیة ومداومة الأهواء النفسانیة ومساومة
 الأذواق البوانیة ومخالفة رسول الله صلی الله علیه وسلم فی جمیع
 وظائف الایمانیة خویش جانه وفعال اهل بدو ودفوت را از سرزدی
 و فرب حیدر طایفه نیکه داراد وایشان را و ما زاویه مؤمنان و مسلمانان را
 بپرکت اولیای حقیقی راه راست هدایت کاد و سعادت بدی گراشت
 فرموده در دنیا و عقبی نیکیست کرد اناذیمت و جود و اینه علی ما لبنا
 قدیر و بالاجابة جدید **فصل خیمه از باب نجوم**
 در ذکر علماء از اصحاب و جوه مذاهب سنت و اهل قرأت و تفسیر
 و حدیث و طب و فقه و حکم و نجوم و غیر ذلک اصحاب الوجوه

مَذْهَبِ أَبُو حَنِيفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ زُفَرِ بْنِ هُدَيْلٍ دَرَسَتْهُ ثَمَانٌ وَخَمْسِينَ
 وَمِائَةً تَعَهَّدَ مَهْدِي خَلِيفَةً ثَمَانٌ مَذْهَبًا مَامِرًا لِكِ سَيِّحِ وَأَوْقَسِمِ
 أَشْهَبِ يَحْيَى بْنُ الْأَحْسَنِ هَيْفُوبِ أُمِّ سَلَمَةَ مَوْلَى مَكْنَدِ وَأَوْقَسِمِ
 بِنِ جَلَّابِ قَاضِي عَبْدِ اللَّهِ مَذْهَبًا مَرِشَافِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَبُو عِمَّانَ
 بَسْرًا مَامِرَ شَرَفِي وَمَحْدًا شَعْرِي دَرَسَ مِنْ مَذْهَبِ صَاحِبِ قَوْلَانِهِ وَأَبِي هَفْهَفِ
 كَسْرًا زَاكِيًا بِرِضَابِ وَجُوهِ أَنْدِ عَبْدِ اللَّهِ زَيْدِ جَمْدِي هَيْفُوبِ مِنْ
 يَوْسُفِ النَّوَيْطِيِّ بَعْدَ دَرَسَتْهُ أَشْيُ وَتَلَيْزِي وَمَا مِنْ تَعَهَّدَ وَأَبُو حَلِيفَةَ
 أَبُو بَرَكِيهِمْ إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرِ بْنِ دَرَسَتْهُ أَرْبَعٌ وَسِتُّونَ وَمِائَتَيْنِ تَعَهَّدَ مَعْمَدُ
 خَلِيفَةَ دَرَسَتْهُ أَبُو مُوسَى يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى أَبُو حَفْصَةَ حَمَلَةَ بْنِ سَهْلَةَ
 أَبُو عَلِيٍّ حُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدِ الصَّبَّاحِ الزَّعْفَرَانِيُّ بِنِ مَانِ مَعْمَدُ خَلِيفَةَ دَرَسَتْ
 دَرَسَتْ أَبُو عَلِيٍّ حُسَيْنُ بْنُ عَلِيِّ الْكَرَّاسِيِّ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الْعَلِيِّ
 بَصْرِي أَبُو مُحَمَّدٍ بَيْعُ بْنُ سُلَيْمَانَ دَرَسَتْهُ أَشْيُ وَسَعِيدُ وَمَا مِنْ تَعَهَّدَ أَبُو
 تَوْذِيهِمْ بِنِ خَالِدِ الْكَلْبِيِّ الْبَعْدَ أَرِيٍّ عَلِيٌّ بِنِ مُحَمَّدِ بْنِ حَبِيبِ الْمَأْوَدِيِّ
 سَاحِبِ حَاوِي الْكَبِيرِ أَبُو بَكْرٍ وَالْمَوْزِي سَيِّحِ أَبُو إِسْحَاقَ سَيِّحِ زَيْ مَعَاوِي
 نِظَامِ الْمَلِكِ بُوذِ قَاضِي أَبُو طَيْبِ طَبْرِي أَمَامُ الْكُرْمِي أَبُو الْمُعَالِي عَبْدِ الْمَلِكِ
 عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَوْسُفِ الْجَوِي صَاحِبُ النِّهَايَةِ وَالصَّنَائِفِ الْمُعْتَبَرِ دَرَسَتْ
 سَنَةَ ثَمَانٍ وَسَعِينَ وَأَبِي هَفْهَفِ تَعَهَّدَ مَقْنَنُ خَلِيفَةَ دَرَسَتْ قَاضِي
 حُسَيْنُ أَمَامُ حَجَّيْهِ الدِّينِ هَوِي الْمَدْفُونِ بِهَرَاةِ أَمَامُ مُحَمَّدُ غَزَّالِي الْمَدْفُونِ بَطُونِ
 أَمَامُ مُحَمَّدُ رَاضِي الْمَدْفُونِ بِهَرَاةِ فَقَالَ سَاسِي وَهُوَ أَمَامُ الدِّينِ رَافِعَانِ قَرَوِينِ

بَحْتَفَتِ مَجِي مَذْهَبِ اَوْسْتِ وَاَصْحَابِ وُجُوهِ دَرِيْزَمَنْ هَبْ بِيْشِ
 اَنْبِيَا لِدَا نَجْه اَوْسَا هَيْرَانْدَا سَا سِي اِيْشَان ثَبْتِ اَقَاذ مَذْهَبِ اَمَامِ اَحْمَدِ
 حَنْبَلِ اَبُو بَكْرٍ اَحْمَدُ بِنْ هُرَيْرِ اَلْخَلَالِ سَا كَرِيْ شِ اَبُو بَكْرٍ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بِنْ جَعْفَرِ
 بُوْدَا اَبُو الشَّيْخِ عُمَرُ بِنْ حَسَنِ الْكَلْبِيِّ اَبُو عَبْدِ اللهِ بِنْ لَيْطِ الْعَبْكِيِّ
 اَبْنِ شَهَابِ الْعَبْكِيِّ اَبُو الْحَسَنِ يَمِيْنِ اَبُو مُحَمَّدٍ بِنْ عَبْدِ اَوْهَابِ الْقَيْسِيِّ
 اَبُو عَبْدِ اللهِ سَيِّحِ حَامِدِ بِنْ مَرْوَانَ قَاضِي اَبُو يَعْلَى مُحَمَّدِ بِنْ الْحُسَيْنِ الْقَاسِمِيِّ
 اَبُو الْحُسَيْنِ اَبُو اَبُو عَلِيٍّ زَعْبَدِ الْبَعْدِيِّ اَبُو خَطَّابِ مَحْفُوظِ بِنْ اَحْمَدِ
 عَبْدُ رَبِّ زَيْدِيٍّ طَلْحَةُ عَاقِلِيٍّ سَيِّحِ مَوْفِقِ الدِّيْنِ اَبُو مُحَمَّدٍ عَبْدِ اللهِ بِنْ قَبْلَانَةَ
 الْمَشْدُوقِيٍّ اَبُو بَرَكَاتٍ عَبْدُ السَّلْمِ اَبُو فَرِيْحِ الْمَشْدُوقِيٍّ اَبُو الْخَفْصِ الْعَبْكِيِّ
 سَيِّحِ بِنِي الدِّيْنِ اَبُو الْعَبَّاسِ اَحْمَدُ الْقَيْسِيُّ دَرِيْزَمَنْ جَعْدُ سَالِ مَانْدُ وَاَخِي
 عَمْرُ دِيَا عَتُّ مَحْبُطُ شَدَهْ وَاَقَاوِيْلِ اَوْكِهْ دَرِيْزَمَانِ اَلْقَهْدِ مَعْتَمَدِ
 رُوَاةُ اَمْدُقِ قَرَاءَتِ عَيْسَى قَالُوْنَ عَثْمَانُ وَدَشِ رُوَاةُ نَافِعِ
 اَبُو اَحْمَدِ بِنْ الرَّبِيٍّ وَمُحَمَّدُ بِنْ رُوَاةِ اَبْنِ كَيْرَانَ اَبُو عَمْرٍو الدُّوْرِيُّ وَاَبُو شَيْبِ
 اَلنُّوْنِيُّ رُوَاةُ اَبُو عَمْرٍو اَنْدَا هَشَامُ وَعَبْدُ اللهِ ذَكَوَانِ رُوَاةُ اَبْنِ عَامِرِ اَنْدَا
 اَبُو بَكْرٍ الرَّقِيٍّ وَحَفْصُ الرَّقِيٍّ رُوَاةُ عَاصِمِ اَنْدَا خَلْفِ وَعَلَا رُوَاةُ حَسَنِ اَنْدَا
 اَبُو اَمْرَتِ الرَّقِيٍّ وَحَفْصُ الدَّقِيٍّ رُوَاةُ كَسَائِيٍّ اَنْدَا رُوَاةُ اَبْرِ بَابِ
 الصَّاحِ الْبَخَارِيِّ مَكِّيٍّ بِنْ اَبِي بَرَهِيْمِ الْبَلْخِيِّ عَبْدِ اللهِ بِنْ عَثْمَانَ
 الْمَوْزِيَّ عَبْدِ اللهِ بِنْ مَوْسَى الْعَيْبِيِّ اَبُو عَاصِمِ السَّبْئِيَّانِيٍّ مُحَمَّدِ بِنْ عَبْدِ
 الْاَنْصَارِيِّ مُحَمَّدِ بِنْ يُوْسُفِ الْفَرَزَاكِيِّ اَبُو نَعِيْمِ فَضْلِ بِنْ دَكِيٍّ عَلِيٍّ بِنْ مَدِيْنَةَ

عبد الله

اسمعيل بن ابى بوشامه المدنى يعنى بن معين احمد بن حنبل المسلم
 يحيى بن يحيى النيشابورى قتيبة بن سعيد بن زاهر بن اسحق بن ابراهيم
 الحنطلى بن زجعة عبد الله قوارىرى شرح بن يونس غزوة بن يحيى
 خلف بن هشام عبد الله بن مسلم معين احمد بن حنبل المقدم ذكره الزهد
 مسلم بن ابراهيم سليمان بن حوث عثمان بن يوسف بن ابي شيبة ابو الوليد الطيالسي
 مرد بن مسزهد احمد بن يونس عبد الله بن يونس وحشى المقدم ذكره
 السجستاني اسحق بن موسى الاضاري محمود بن زياد بن سعد بن عبد
 الرحمن بن محمد بن مشار بن علي بن محمد بن ابي اسحق بن محمد بن ابي اسحق بن
 وكيع بن قتيبة بن سعد المقدم ذكره محمد بن اسحق بن ابي اسحق بن ابي اسحق
 الصجاج الكسائي قتيبة بن سعد المقدم ذكره اسحق بن ابراهيم بن ابراهيم
 حميد بن سعفة بن ابي بن سفيان بن محمد بن عبد الاعلى حارث بن سفيان
 مهتاد بن الشريفة بن ابي اسحق المقدم ذكره دارقطني السجستاني صاحب
 الصجاج الكسائي قتيبة بن سعد المقدم ذكره دارقطني السجستاني صاحب
 وغير ذلك علماء دين واسلام بوحد وحضرة اند وجميع اسامي الائمة بان يكون
 هر كس في آثار علي بن ابي طالب وبنات باه ما انه ياد شان بن
 مروي بنيت كسروا كسروا ناريخ وفات يا انك كذا ام عصر بود معلوم
 باشد آنرا بن در او دم وآنچه همين اسم معلوم بخود نام ولسب قانع
 باسم الالف الازهرى وهو ابو منصور محمد بن احمد صاحب
 التهذيب في اللغة ابو المصنف احمد بن فارس صاحب عمل

ابن عبد الله بن ابي موسى

محمد بن عثمان المقدم ذكره

اللغه ابوالمحسن احمد بن محمد الخطابي صاحب كتاب المعاني في
 السيرة امام الدين الرازي صاحب الشرح الكبير وشرح الصغير والمحرم
 والندوة وزيان المصنف والمستفي وعبدك ذلك ذكرش در شرح مقاتل
 قد يرخوا هداية وقاتر در دي فعه سنه ثلث وعشرين وستمائة
 از اشعار اوست **بيت** طلبت كوز علم از انست و صون
 صكه بي علم كس را بخوراه نيت كسنتك دارد ز آموختن
 كه از تنك نادان آگاه نيسب اشير الدين اهرى اسمه مفصل او
 بيشتر از عهد هولاكو در گذشت سرآمد زمان خود بود كتاب
 كتف در حكمت و محصول و اشارات و ذبك مؤمنان و هدايه از
 ضايف اوست و اشعار خوب نيز دارد و منزهت **بيت**
 مسكين دل منجى محرم را ز نيافت و اندر قفس جهان هم آواز نيافت
 اندر سیر زلف ماه نهدى كوشد ناريك سینه بود كستر باز نيافت
امام اعمش وهو سليمان بن هريرة ان اصحاب حديث بود در سنه
 ثمان واربعين و مائة بعهد واثم خليفه نمايد ذكرش در تابعين نيز آمده است
الاصمعي وهو عبد الملك بن قريب امام تفسير و حديث و علوم بسيار
 بود در سنه خمس و عشرين و مائتين بعهد مأمون خليفه در گذشت
الاجفش وهو سعيد بن سعد الخوي فاضل احمد دامغانى
 صاحب كتاب استظهار الاخبار في التاريخ الامام حافظ
 اسعد بن نصر المدعي الفقيه الشافعي كان مدرسا في الطائفة

الفقه
 والاصمعي
 حرة شهر الدين
 عدي